Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kolmas koda)

24. september 2019 * [i]

Taimesordid – Tühistamismenetlus – Õunasort Cripps Pink – Määruse (EÜ) nr 2100/94 artiklid 10 ja 116 – Uudsus – Erandlik mööndusaeg – Mõiste „sordi kasutamine“ – Kaubanduslik hindamine – Määruse (EÜ) nr 874/2009 artikkel 76 – Apellatsiooninõukogu menetluses hilinenult esitatud tõendid – Esimest korda Üldkohtu menetluses esitatud tõendid

Kohtuasjas T-112/18,

Pink Lady America LLC, asukoht Yakima, Washington (Ameerika Ühendriigid), esindajad: advokaadid R. Manno ja S. Travaglio, hiljem R. Manno,

hageja,

versus

Ühenduse Sordiamet (CPVO), esindajad: M. Ekvad, F. Mattina ja M. Garcia Monco-Fuente,

kostja,

teine pool CPVO apellatsiooninõukogu menetluses, menetlusse astuja Üldkohtus oli

Western Australian Agriculture Authority (WAAA), asukoht South Perth (Austraalia), esindajad: advokaadid T. Bouvet ja L. Romestant,

hagi CPVO apellatsiooninõukogu 14. septembri 2017. aasta otsuse (asi A 007/2016) peale, mis käsitleb WAAA ja Pink Lady America vahelist tühistamismenetlust,

ÜLDKOHUS (kolmas koda),

koosseisus: president S. Frimodt Nielsen, kohtunikud I. S. Forrester (ettekandja) ja E. Perillo,

kohtusekretär: ametnik I. Dragan,

arvestades hagiavaldust, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 23. veebruaril 2018,

arvestades CPVO kostja vastust, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 24. mail 2018,

arvestades menetlusse astuja seisukohti, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse 28. mail 2018,

arvestades 14. mai 2019. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

Vaidluse taust

1 Western Australian Agriculture Authority (WAAA) (Lääne-Austraalia põllumajandusamet) õiguseellane Department of Agriculture and Food Western Australia (Lääne-Austraalia põllumajandus- ja toiduministeerium, edaspidi „ministeerium“) esitas 29. augustil 1995 Ühenduse Sordiametile (CPVO) nõukogu 27. juuli 1994. aasta määruse (EÜ) nr 2100/94 ühenduse sordikaitse kohta (EÜT 1994, L 227, lk 1; ELT eriväljaanne 03/16 lk 390; edaspidi „alusmäärus“) alusel ühenduse sordikaitse taotluse. Taimesort, mille kaitset taotleti, on õunasort Cripps Pink, mis kuulub liiki *Malus Domestica* Borkh. Kõnealuse sordi aretas välja John Cripps (edaspidi „aretaja“), kes on ministeeriumi taimekasvatuse osakonna teadlane, ristates sordid Golden Delicious ja Lady Williams.

2 Ühenduse sordikaitse taotluse vormil oli märgitud, et esmakordne õunapuude Cripps Pink turustamine Euroopa Liidus toimus 1994. aastal Prantsusmaal ning esimene turustamine väljaspool liitu, täpsemalt Austraalias, toimus 1988. aastal.

3 CPVO teatas 12. märtsil 1996 ministeeriumi esindajale, et sort Cripps Pink ei vasta alusmääruse artikli 10 tähenduses uudsuse tingimusele.

4 Ministeerium selgitas 1996. juulis, et 1988. aastat oleks pidanud käsitama „esimese Austraalias toimunud katselise kasvatamise“ ajana. Seetõttu märkis ministeerium, et alusmääruse artikli 10 tähenduses on asjakohane aeg 1992. aasta juuli, mil õunapuud Cripps Pink turustati Ühendkuningriigis ärinimega Pink Lady.

5 CPVO andis 15. jaanuaril 1997 taimesordile Cripps Pink ühenduse sordikaitse nr 1640.

6 Hageja Pink Lady America LLC esitas 26. juunil 2014 vastavalt alusmääruse artiklile 20 taimesordi Cripps Pink ühenduse sordikaitse tühistamise taotluse, väites, et asjaomane ühenduse sordikaitse ei vastanud sama määruse artiklis 10 sätestatud uudsuse tingimustele. CPVO lükkas 19. septembri 2016. aasta otsuses nr NN 17 hageja esitatud tühistamistaotluse tagasi.

7 Hageja esitas 18. novembril 2016 CPVO apellatsiooninõukogule kaebuse, milles ta väitis, et CPVO on andnud faktidele ja tõenditele väära hinnangu, ja palus seega apellatsiooninõukogul parandada 19. septembri 2016. aasta otsus nr NN 17 ja tunnistada asjaomane ühenduse sordikaitse uudsuse puudumise tõttu alusmääruse artikli 10 lõike 1 alusel õigustühiseks. Teise võimalusena nõudis hageja, et ühenduse sordikaitse tunnistataks õigustühiseks alusmääruse artikli 10 lõike 1 punkti b alusel koostoimes sama määruse artikliga 116.

8 Apellatsiooninõukogu jättis 14. septembri 2017. aasta otsusega A 007/2016 (edaspidi „vaidlustatud otsus“) hageja kaebuse põhjendamatuse tõttu rahuldamata, leides eelkõige, et viimane ei ole esitanud tõendeid selle kohta, et aretaja poolt või tema nõusolekul on sorti Cripps Pink kasutamise eesmärgil enne 29. augustit 1989 väljaspool liitu müüdud või muul viisil kolmandale isikule loovutatud.

9 Sisuliselt tuvastas apellatsiooninõukogu esiteks, et väljaspool liidu territooriumi toimunud müügi või muul viisil loovutamise osas mööndusaja kindlaksmääramisel tuleb kohaldada alusmääruse artikli 10 lõike 1 punkti b (vaidlustatud otsuse punkt II B 3), teiseks, et erinevate tõendite põhjal on läbiviidud kaubandusliku hindamise katsed, mida ei saa siiski lugeda vaidlusaluse sordi kasutamiseks alusmääruse artikli 10 lõike 1 tähenduses (vaidlustatud otsuse punktid II B 8–10), ja lõpetuseks kolmandaks, et on olemas puukooli Olea Nurseries väljastatud arved, mis tõendavad, et see puukool oli müünud sorti Cripps Pink 1985. aastal, kuid et ükski tõend ei anna alust järeldada, et müük toimus aretaja nõusolekul, vaid tõendid näitavad hoopis, et kõnealune sort anti üle üksnes katsetamise eesmärgil (vaidlustatud otsuse punktid II B 10–12).

Poolte nõuded

10 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– tühistada vastavalt alusmääruse artiklitele 10 ja 20 taimesordi Cripps Pink ühenduse kaitse nr 1640 uudsuse puudumise tõttu;

– mõista kohtukulud välja CPVO-lt ja menetlusse astujalt.

11 CPVO palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista CPVO kohtukulud välja hagejalt.

12 Menetlusse astuja palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

A. Taimesordile Cripps Pink antud ühenduse kaitse nr 1640 tühistamise taotluse vastuvõetavus

13 Oma teises nõudes palub hageja Üldkohtul tunnistada ühenduse taimesordile Cripps Pink antud ühenduse kaitse nr 1640 õigustühiseks.

14 Selles osas tuleb meelde tuletada, et Üldkohtusse esitatud hagi eesmärk on CPVO apellatsiooninõukogude otsuste õiguspärasuse kontrollimine alusmääruse artikli 73 tähenduses. Sellest järeldub, et Üldkohus ei ole pädev kontrollima CPVO madalama astme organite otsuste õiguspärasust ega seega neid tühistama või muutma.

15 Järelikult tuleb tunnistada vastuvõetamatuks teine nõue, milles palutakse tühistada taimesordile Cripps Pink antud ühenduse kaitse nr 1640.

B. Sisulised küsimused

16 Hageja põhjendab esimest vaidlustatud otsuse tühistamise nõuet kahe väitega. Esimeses väites märgib hageja, et apellatsiooninõukogu rikkus alusmääruse artiklite 10 ja 20 sätteid koostoimes ning sama määruse artiklit 116, kui ta sisuliselt leidis, et sort Cripps Pink vastas ühenduse sordikaitse andmise ajal uudsuse tingimusele. Teises väites leiab hageja, et apellatsiooninõukogu rikkus alusmääruse artiklit 76, õiguskindluse ja korrakohase õigusemõistmise põhimõtteid ning komisjoni 17. septembri 2009. aasta määruse (EÜ) nr 874/2009, millega kehtestatakse alusmääruse üksikasjalikud rakenduseeskirjad seoses menetlusega Ühenduse Sordiametis (ELT 2009, L 251, lk 3), artikli 50 lõiget 3, kui ta tunnistas vastuvõetamatuks tõendid, mille hageja esitas haldusmenetluses hilinenult. Lisaks palub hageja Üldkohtul võtta vastu tõendid, mida ei esitatud haldusmenetluses.

1. Esimene väide

17 Hageja põhjendab oma esimest väidet esiteks sellega, et apellatsiooninõukogu kohaldas alusmääruse artikli 10 lõike 1 punkti a vääralt. Teiseks leiab ta, et apellatsiooninõukogu eksis, kui ta tugines selle artikli sätete kohaldamiseks 2. detsembri 1961. aasta rahvusvahelise uute taimesortide kaitse konventsioonile 19. märtsi 1991. aasta redaktsioonis (edaspidi „UPOV konventsioon“). Kolmandaks vaidlustab ta apellatsiooninõukogu hinnangu uudsuse kohta alusmääruse artikli 10 lõike 1 tähenduses.

a) Alusmääruse artikli 10 lõike 1 punkti a kohaldamine

18 Hageja väidab, et apellatsiooninõukogu eksis, kui ta kohaldas alusmääruse artiklis 116 ette nähtud kuueaastast erandlikku mööndusaega liidu piires toimunud kaubandustegevuse suhtes, võtmata eelnevalt arvesse alusmääruse artikli 10 lõike 2 sätteid; alusmääruse artiklis 116 ette nähtud erandit saab alusmääruse artikli 10 lõike 2 alusel kohaldada üksnes „tingimusel, et aretaja säilitab kõnealuste ja teiste sordi koostisosade loovutamise ainuõiguse ja edasist loovutamist ei toimu“, ning see on aretaja tõendada.

19 CPVO, keda toetab menetlusse astuja, vaidleb neile argumentidele vastu.

20 Kõigepealt olgu märgitud, et alusmääruse artikli 6 kohaselt võetakse ühenduse kaitse alla sordid, mis on eristatavad, ühtlikud, püsivad ja uudsed. Vastavalt selle määruse artikli 10 lõikele 1, mis reguleerib uudsust, saab sordiaretaja suhtes teha teatava ajalise mööndu se, mille jooksul ta võib olla müüki või muul viisil loovutamist läbiviinud, ilma et see siiski seaks ohtu sordi uudsust. Nimetatud mööndusaja pikkus varieerub sõltuvalt sellest, kas loovutamine leidis aset liidu sees või väljaspool seda.

21 Nii on alusmääruse artikli 10 lõikes 1 sätestatud:

„1. Sorti käsitatakse uudsena, kui artikli 51 kohaselt kindlaksmääratud taotluste esitamise kuupäevaks ei ole aretaja poolt või tema nõusolekul artiklis 11 määratletud tähenduses müüdud või muul viisil teistele loovutatud sordi koostisosi või sordi koristatud materjali sordi kasutamiseks:

a) ühenduse territooriumil enam kui üks aasta enne eespool nimetatud kuupäeva;

b) väljaspool ühenduse territooriumi enam kui neli aastat või puude või viinapuude puhul enam kui kuus aastat enne nimetatud kuupäeva.“

22 Alusmääruse artikli 116 lõikes 1 on sätestatud:

„Olenemata artikli 10 lõike 1 punktist a ja ilma et see piiraks artikli 10 lõigete 2 ja 3 sätete kohaldamist, käsitatakse sorti uudsena ka juhul, kui asjaomase sordi koostisosi või koristatud materjali ei ole ühenduse territooriumil aretaja nõusolekul või tema nõusolekuta sordi kasutamise eesmärgil müüdud või muul viisil teistele loovutatud enam kui neli aastat ning puude ja viinapuude puhul enam kui kuus aastat enne käesoleva määruse jõustumist, kui taotlus on esitatud jõustumise kuupäevale järgneva aasta jooksul.“

23 Alusmääruse artiklis 118 on sätestatud:

„1. Käesolev määrus jõustub *Euroopa Ühenduste Teatajas* avaldamise päeval.

2. Artikleid 1, 2, 3, 5–29 ja 49–106 kohaldatakse alates 27. aprillist 1995 […]“.

24 Seega on alusmääruse artiklite 10 ja 116 koostoimel arvesse võetav kuupäev 1. september 1994, mil alusmäärus avaldati *Euroopa Ühenduste Teatajas*.

25 Alusmääruse artikli 116 mõju on see, et nimetatud määruse artikli 10 lõike 1 punktis a sätestatud mööndusaega, mis on üks aasta enne kaitsetaotluse esitamist, pikendatakse nelja, puid puudutavas osas lausa kuue aastani enne alusmääruse jõustumise kuupäeva. Seetõttu oli käesolevas asjas arvesse võetav kuupäev 1. september 1988 liidu territooriumil toimunud müügi või muul viisil loovutamisega seoses.

26 Mis puutub mööndusaega seoses müügi või muul viisil loovutamisega väljaspool liidu territooriumi, nagu see on ette nähtud alusmääruse artikli 10 lõike 1 punktis b, siis tuleb nentida, et nimetatud määruse artikkel 116 nimetatud sätet ei mõjuta.

27 Käesoleval juhul nähtub toimikust, et menetlusse astuja õiguseellane esitas ühenduse taimesordi kaitse taotluse 29. augustil 1995.

28 Järelikult esitati see ühe aasta pikkuse aja jooksul, mis järgneb alusmääruse jõustumisele.

29 Seega leidis apellatsiooninõukogu vaidlustatud otsuse punktides II B 2 ja 3 põhjendatult, et käesoleval juhul on kohaldatavad kaks mööndusaega, nimelt esiteks kuue aasta pikkune aeg enne alusmääruse jõustumist seoses müügi ja muul viisil loovutamisega liidu territooriumil, ja teiseks kuue aasta pikkune aeg seoses müügi ja muul viisil loovutamisega väljaspool liidu territooriumi.

30 Samas märkis apellatsiooninõukogu vaidlustatud otsuse punktis II B 4, et ei ole esitatud ühtegi tõendit selle kohta, et aretaja poolt või tema nõusolekul on enne alusmääruse jõustumist liidus toimunud müük või muul viisil loovutamine enam kui kuus aastat enne alusmääruse jõustumist. Toimikust nähtub nimelt, et õunapuu Cripps Pink esimene turustamine liidus toimus 1992. aastal Ühendkuningriigis.

31 Seega ei teinud apellatsiooninõukogu viga, kui ta vaidlustatud otsuse punktis II B 4 nähtuvalt piirdus sellega, et uuris hageja esitatud tõendite mõju seoses alusmääruse artikli 10 lõike 1 punktiga b küsimuses, kas nimetatud määruse artikli 11 tähenduses on sordi aretaja poolt või tema nõusolekul sordi koostisosi või sordi koristatud materjali müüdud või muul viisil kolmandale isikule kasutamise eesmärgil loovutatud väljaspool liitu enam kui kuus aastat enne 29. augustit 1989.

32 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hageja argumendid, mille kohaselt sai apellatsiooninõukogu kohaldada mööndusaega alles pärast seda, kui ta oli eelnevalt uurinud, kas aretajal oli säilinud loovutamise ainuõigus alusmääruse artikli 10 lõike 2 tähenduses.

33 Olgu siinkohal märgitud, et alusmääruse artikli 10 lõikes 2 on sätestatud:

„2. Sordi koostisosade loovutamist ametiasutusele seaduslikel eesmärkidel või teistele lepingulise või muu õigussuhte alusel üksnes tootmiseks, paljundamiseks, ettevalmistamiseks või ladustamiseks ei käsitata teistele loovutamisena lõikes 1 määratletud tähenduses, tingimusel et aretaja säilitab kõnealuste ja teiste sordi koostisosade loovutamise ainuõiguse ja edasist loovutamist ei toimu. Sellist sordi koostisosade loovutamist käsitatakse loovutamisena lõikes 1 määratletud tähenduses, kui kõnealuseid koostisosi kasutatakse korduvalt hübriidsordi tootmisel ja kui toimub hübriidsordi koostisosade ja koristatud materjali loovutamine.

Samuti ei käsitata teistele loovutamisena sordi koostisosade loovutamist asutamislepingu artikli 58 teises lõigus määratletud äriühingu poolt teisele sellisele äriühingule, kui neist ühe osad või aktsiad kuuluvad täielikult teisele või kui mõlema osad või aktsiad kuuluvad kolmandale sellisele äriühingule, tingimusel et edasist loovutamist ei toimu. Käesolevat sätet ei kohaldata ühistute suhtes.“

34 Selle sätte eesmärk on seega täpsustada asjaolusid, mille esinemisel teatavad õiguslikud olukorrad kuuluvad või ei kuulu alusmääruse artikli 10 lõike 1 tähenduses sordi kasutamisega seoses mõiste „loovutamine“ alla. Vastupidi sellele, mida näib väitvat hageja, ei ole seega tegemist kumulatiivsete tingimustega, mis peavad olema täidetud, et loovutamisega ei oleks uudsus lõppenud.

35 Kuna ükski alusmääruse artikli 10 lõikes 2 nimetatud olukordadest käesoleva asja kohta ei kehti ja hageja ei ole selle tõendamiseks ühtegi argumenti esitanud, siis jättis apellatsiooninõukogu nimetatud sätte põhjendatult kohaldamata. Seega tuleneb eeltoodust, et tagasi tuleb lükata hageja argument, mille kohaselt kohaldas apellatsiooninõukogu alusmääruse artikli 10 lõike 1 punkti a vääralt.

b) Alusmääruse artikli 10 tõlgendamine seoses UPOV konventsiooniga 19. märtsi 1991. aasta redaktsioonis

36 Hageja heidab apellatsiooninõukogule ette alusmääruse artikli 10 tõlgendamist vastavalt UPOV konventsiooni 19. märtsi 1991. aasta redaktsioonis artiklile 6. Hageja märgib aga, et kuna õunapuid Cripps Pink oli müüdud juba enne alusmääruse ja UPOV konventsiooni selle redaktsiooni jõustumist, oleks apellatsiooninõukogu pidanud viitama UPOV konventsioonile 23. oktoobri 1978. aasta redaktsioonis, milles ei olnud sordi kasutamise eesmärki mainitud.

37 CPVO ja menetlusse astuja vaidlevad neile argumentidele vastu.

38 Olgu märgitud esiteks, et hageja argumentatsioon tähendab, et alusmääruse artikli 10 lõike 1 kohaldamisel tuleb jätta sõnad „sordi kasutamiseks“ tähelepanuta.

39 Sellise argumendiga ei saa nõustuda, kuna nii apellatsiooninõukogu kui ka Üldkohus on kohustatud alusmääruse sätteid kohaldama tervikuna ja täielikult.

40 Olgu märgitud teiseks, et alusmääruse põhjenduses 29 on täpsustatud, et „[k]äesolevas määruses võetakse arvesse selliseid olemasolevaid rahvusvahelisi konventsioone nagu rahvusvaheline uute taimesortide kaitse konventsioon“ (UPOV konventsioon), mis on käesoleval juhul UPOV konventsioon 19. märtsi 1991. aasta redaktsioonis, ja juhul kui apellatsiooninõukogu oleks sellele viidanud, siis tuleb asuda seisukohale, et ta oleks teinud seda põhjendatult.

41 Tuleb aga nentida, et vaidlustatud otsuses ei ole ühtegi viidet UPOV konventsiooni mis tahes redaktsioonile. Vaidlustatud otsuse punktist II B „Sisulised küsimused“ nähtub selgelt hoopis, et apellatsiooninõukogu hindas sordi Cripps Pink uudsuse tingimusele vastavust üksnes alusmääruse artikli 10 alusel.

42 Järelikult põhineb hageja argumentatsioon vaidlustatud otsuse valel tõlgendusel ja tuleb seega tagasi lükata.

c) Apellatsiooninõukogu hinnang uudsuse tingimuse kohta

1) Sissejuhatavad märkused tühistamismenetluses esineva tõendamiskoormise kohta

43 Kõigepealt olgu märgitud, et alusmääruse artikkel 6 näeb ette, et ühenduse kaitse alla võetakse sordid, mis on eristatavad, ühtlikud, püsivad ja uudsed.

44 Alusmääruse artikli 10 lõikes 1 on kindlaks määratud tingimused, mille korral tuleb sorti käsitada uudsena.

45 Euroopa Kohus on täpsustanud, et tingimused – sealhulgas tingimused, mis seonduvad uudsusega –, mis on ette nähtud alusmääruse artiklis 6, on ühenduse kaitse alla võtmise tingimused *sine qua non*. Seetõttu on nende tingimuste puudumisel antud kaitse õigusvastane ja ning see tuleb üldistes huvides tunnistada õigustühiseks (vt selle kohta 21. mai 2015. aasta kohtuotsus Schräder *vs.* CPVO, C-546/12 P, EU:C:2015:332, punkt 52).

46 Sellega seoses tuleb kõigepealt meelde tuletada, et vastavalt alusmääruse artikli 20 lõike 1 punktile a kuulutab CPVO ühenduse sordikaitse õigustühiseks, kui on kindlaks tehtud, et artiklites 7–10 sätestatud tingimused ei olnud sordi ühenduse kaitse alla võtmise ajal täidetud.

47 Lisaks on määruse nr 874/2009 artikli 53a lõikes 2 sätestatud, et taotlusele, et CPVO avaks tühistamise või kehtetuks tunnistamise menetluse, nagu on osutatud vastavalt alusmääruse artiklites 20 ja 21, tuleb lisada tõendusmaterjal ja faktid, mis toetavad tõsist kahtlust selles suhtes, et kehtib õigus ühenduse kaitsele.

48 Selles kontekstis peab ühenduse sordikaitse tühistamist taotlev isik esitama olulised tõendid ja faktilised asjaolud, mis võivad anda alust tõsisteks kahtlusteks nimetatud määruse artiklite 54 ja 55 alusel läbiviidud kontrolli ja katsete järel antud sordikaitse õiguspärasuses (21. mai 2015. aasta kohtuotsus Schräder *vs.* CPVO, C-546/12 P, EU:C:2015:332, punkt 57, ja 23. novembri 2017. aasta kohtuotsus Aurora *vs.* CPVO – SESVanderhave (M 02205), T-140/15, EU:T:2017:830, punkt 58).

49 Seega oli taotleja ülesanne esitada oma tühistamistaotluse toetuseks olulised tõendid ja faktilised asjaolud, mis annaksid alust CPVOs tõsiste kahtluste tekkimiseks käesolevas asjas antud sordikaitse õiguspärasuses.

50 Kuigi võib tekkida küsimus, kas käesolevas asjas olid hageja poolt tühistamistaotluse toetuseks esitatud tõendid sellised, mille pinnalt tekkis tõsiseid kahtlusi menetlusse astujale antud kaitse õiguspärasuses, tuleb siiski tõdeda, et CPVO möönis, et esinesid tõsised kahtlused, mis võisid õigustada sordi Cripps Pink läbivaatamist tühistamismenetluse teel, ning ta algatas võistleva menetluse. Selline hinnang tühistamistaotluse vastuvõetavusele ei mõjuta aga CPVO või apellatsiooninõukogu võimalust jätta taotlus seejärel sisulistes küsimustes rahuldamata.

51 Lisaks tuleb märkida, et alusmääruse artiklis 76 on nähtud ette, et CPVOs alustatud menetlustes kontrollib CPVO omal algatusel fakte niivõrd, kuivõrd seda nähakse ette artiklite 54 ja 55 kohase kontrollimisega.

52 Euroopa Kohtu praktikast tuleneb, et alusmääruse artikkel 76 on kohaldatav tühistamismenetlustele apellatsiooninõukogus (21. mai 2015. aasta kohtuotsus Schräder *vs.* CPVO, C-546/12 P, EU:C:2015:332, punkt 46).

53 CPVO-l on ulatuslik kaalutlusõigus seoses sordikaitse tühiseks tunnistamisega alusmääruse artikli 20 tähenduses, mida ta teostab tühistamise taotleja poolt talle esitatud tõendite alusel, ning – nagu on märgitud eespool punktis 46 – ta tunnistab ühenduse sordikaitse õigustühiseks, kui on kindlaks tehtud, et alusmääruse artiklites 7 või 10 sätestatud tingimused ei olnud asjaomase ühenduse sordikaitse andmise ajal täidetud.

54 Sellise pädevuse teostamist ei saa aga kohtuliku kontrolli alt välja jätta. Nimelt nähtub alusmääruse artiklist 73, et Üldkohtu ülesanne on hinnata CPVO apellatsiooninõukogude otsuste õiguspärasust, kontrollides liidu õiguse kohaldamist apellatsiooninõukogude poolt eelkõige neile esitatud faktiliste asjaolude alusel. Seega võib Üldkohus teostada täielikku kontrolli CPVO apellatsiooninõukogude otsuste õiguspärasuse üle, analüüsides vajaduse korral, kas apellatsiooninõukogud on vaidluse asjaoludele andnud korrektse õigusliku kvalifikatsiooni või kas apellatsiooninõukogudele esitatud

faktiliste asjaolude hindamisel ei ole tehtud vigu (vt selle kohta 19. detsembri 2012. aasta kohtuotsus Brookfield New Zealand ja Elaris *vs.* CPVO ja Schniga, C-534/10 P, EU:C:2012:813, punktid 39 ja 40 ning seal viidatud kohtupraktika).

55 Kohtupraktikast tõepoolest tuleneb, et kui apellatsiooninõukogu järelduste ja faktiliste hinnangute aluseks on botaanika ja geneetika valdkonda kuuluvad keerulised hinnangud, mis eeldavad ekspertiisi või konkreetsete teaduslike või tehniliste teadmiste olemasolu, kontrollib Üldkohus ilmsete vigade olemasolu (15. aprilli 2010. aasta kohtuotsus Schräder *vs.* CPVO, C-38/09 P, EU:C:2010:196, punkt 77, ja 19. novembri 2008. aasta kohtuotsus Schräder *vs.* CPVO (SUMCOL 01), T-187/06, EU:T:2008:511, punktid 59–63). See ei ole aga nii käesolevas asjas.

56 Nimelt, kuna käesolevas asjas kõne all olev uudsuse küsimuse analüüsimine ei nõua ekspertiisi ega konkreetseid tehnilisi teadmisi, tuleneb eespool punktis 55 viidatud kohtupraktikast, et Üldkohus kontrollib õiguspärasust täies ulatuses (15. aprilli 2010. aasta kohtuotsus Schräder *vs.* CPVO, C-38/09 P, EU:C:2010:196, punkt 77, ja 19. novembri 2008. aasta kohtuotsus SUMCOL 01, T-187/06, EU:T:2008:511, punkt 65).

2) Uudsuse tingimuse hindamine seoses väljaspool liitu toimunud müügi või muul viisil loovutamisega

57 Kõigepealt tuleb märkida, et hageja kui ühenduse taimesordile Cripps Pink antud kaitse tühistamise taotleja ülesanne oli esitada tõendid, mis oleksid andnud apellatsiooninõukogule alust järeldada, et uudsuse tingimus ei olnud kaitse andmise ajal täidetud.

58 Nagu on eespool punktis 34 märgitud, on alusmääruse artikli 10 lõike 2 ülesanne üksnes täpsustada tingimusi, mille esinemisel ei vasta teatud liiki loovutamine „teistele“ loovutamise mõistele, mistõttu hageja ei saa väita, et selles sättes ette nähtud tingimused peavad olema igal juhul täidetud selleks, et müügi või loovutamisega ei lõppeks uudsus. Selleks, et väljaspool liitu toimunud müük või loovutamine enne mööndusaja algust ei lõpetaks uudsust, piisab vastavalt alusmääruse artikli 10 lõikele 1, kui aretaja poolt või tema nõusolekul ei ole müüki või muul viisil loovutamist kolmandale isikule teostatud „sordi kasutamiseks“, mis on sama määruse artikli 10 lõikes 2 ette nähtud tingimustest eraldiseisev tingimus.

59 Seega tuleb käesoleval juhul kontrollida, kas poolte esitatud tõendeid arvestades järeldas apellatsiooninõukogu õigesti, et aretaja poolt või tema nõusolekul teostatud müük või muul viisil loovutamine kolmandale isikule ei toimunud asjaomase sordi kaubandusliku kasutamise eesmärgil enne 29. augustit 1989.

60 Hageja väidab sisuliselt, et apellatsiooninõukogu hindas talle esitatud tõendeid vääralt.

61 Sellega seoses tuleb märkida, et aretaja 6. augustil 2015. aastal vande all antud seletusest nähtub, et ta valis 1984. aastal õunte väljavalimise programmi raames täiendavate katsete jaoks välja sordid Pink Lady ja Sundowner. Seda ütlust toetab kõnealusest ajast pärinev dokument, nimelt raport „Apple breeding programme“, mille aretaja esitas 3. septembril 1984 ministeeriumi botaaniliste uuringute osakonna juhatajale. Nimetatud raportis palus aretaja kõnealuses asjas heakskiitu sortide Pink Lady ja Sundowner levitamisele asjaomases tootmisharus „põhjalike katsete läbiviimiseks ja kaubanduslikes tingimustes hinnangu andmiseks“.

62 Samuti nähtub aretaja 6. augustil 2015. aastal vande all antud seletusest, et 3. septembri 1984. aasta raportil näha olevad käsikirjalised märkmed kajastavad ministeeriumi aianduse osakonna juhatajaga 3. aprillil 1985 toimunud selle kohtumise tulemusi, mille käigus arutati nimetatud raporti sisu. Eelkõige nähtub aretaja vande all antud seletusest, et märge „Two varieties, Sundowner and Pink Lady

to be released“ (levitada kahte sorti: Sundowner ja Pink Lady) tähendab, et tema taotlus levitada nimetatud sorte vastavas tootmisharus „põhjalike katsete läbiviimiseks ja kaubanduslikes tingimustes hinnangu andmiseks“ kiideti heaks.

63 Lisaks, mis puutub puukoolide Olea Nurseries ja How Green Nursery kasuks 1985. aastal tehtud loovutamistesse, siis esitas menetlusse astuja haldusmenetluse käigus kaks aretaja poolt 31. mail 1985 puukoolidele Olea Nurseries ja How Green Nursery saadetud kirja. Nendes kirjades teavitas aretaja nimetatud puukoole, et mõned sortide Sundowner ja Pink Lady poogitud puud on talvel saadaval ning et nad võivad nendest olla huvitatud „pookimismaterjali saamiseks ning puude tootmiseks selleks, et neid müüa puuviljakasvatajatele, kui ministeerium kunagi soovitab nende viljelemist kaubanduslikes puuviljaaedades“. Lisaks selgitas aretaja oma 6. augustil 2015. aastal vande all antud seletuses, et ta levitas augustis 1985 „katsete läbiviimiseks ja hindamiseks 12 puud Cripps Pink ja 12 puud Cripps Red“ puukoolidele Olea Nurseries ja How Green Nursery ja kaheksale puuviljakasvatajale ning et seejuures oli kavatsus hinnata sortide viljakust „muus keskkonnaks kui uurimisjaam“.

64 Lõpuks nähtub aretaja 6. augustil 2015. aastal vande all antud seletusest ja ministeeriumi väljaandest nr 4169 „Apple varieties for Western Australia orchards“ („Õunasordid Lääne-Austraalia puuviljakasvandustele“), et ministeerium soovitas puuviljakasvatajatel viljeleda sorti Cripps Pink alles 1990. aasta novembris.

65 Seega ei võimalda puukoolidele saadetud kirjade kui selliste sisu järeldada, et kõnealust sorti levitati üksnes katsete eesmärgil, nagu leiab apellatsiooninõukogu vaidlustatud otsuses. Siiski kinnitavad eespool kirjeldatud tõendid kogumis, et 1985. aastal toimunud loovutamised viidi läbi katsete läbiviimiseks ja hindamiseks.

66 Pealegi ei oma vastupidi hageja väidetele tähtsust asjaolu, et tõendid viitavad kaubanduslikele katsetele, mitte botaanilistele katsetele. Sellega seoses tuleb kõigepealt meelde tuletada, et alusmääruse artikli 10 lõige 1 käsitleb konkreetselt „sordi kasutamist“.

67 On otsustatud, et kuna loovutamine sordikatsete läbiviimise eesmärgil ei tähenda müüki või sordi üleandmist kolmandale isikule selle kasutamise eesmärgil, siis ei lõpeta see uudsust alusmääruse artikli 10 tähenduses (11. aprilli 2019. aasta kohtuotsus Kiku *vs.* CPVO – Sächsisches Landesamt für Umwelt, Landwirtschaft und Geologie (Pinova), T-765/17, ei avaldata, edasi kaevatud, EU:T:2019:244, punkt 74).

68 Tuleb asuda seisukohale, et sellest kohtupraktikast tulenevalt hõlmab mõiste sordi „kasutamine“ alusmääruse artikli 10 lõike 1 tähenduses kasutamist tulu saamise eesmärgil, mida tõendavad ka alusmääruse sätted, mis käsitlevad lepingu alusel antud litsentse, seevastu on jäetud sellest välja kaubanduslikud katsed, mille eesmärk on hinnata sorti kaubanduslikes tingimustes eri liiki pinnasel ja eri põllumajandussüsteemides, et määrata kindlaks nende väärtus klientide jaoks.

69 Järelikult ei teinud apellatsiooninõukogu viga, kui ta viitas oma 2. detsembri 2008. aasta otsusele asjas A 009/2008, milles ta leidis, et alusmääruse artikli 10 tähenduses on oluline see, et tegemist on „ilmselge sooviga müüa“. Seega tuleb tagasi lükata hageja argument, mille kohaselt apellatsiooninõukogu tugines ekslikult sellele otsusele, et lükata ümber tema poolt esitatud tõendite tõendusjõud.

70 Seejärel tuleb nentida, et nagu menetlusse astuja apellatsiooninõukogu istungil väitis, oli käesoleval juhul kaubanduslike katsete eesmärk hinnata sorti kaubanduslikes tingimustes eri liiki pinnasel ja eri põllumajandussüsteemides, et määrata kindlaks nende väärtus klientide jaoks. Katsed võimaldasid seega jälgida asjaomase sordi viljakust palju representatiivsemates pinnase tingimustes, viia läbi kogu põllukultuuritsükli hindamine ja lõpetuseks anda tootjatele rohkem andmeid viljakuse kohta.

71 Neid menetlusse astuja väiteid kinnitavad ühelt poolt aretaja 6. augustil 2015. aastal vande all antud seletus ja teiselt poolt ministeeriumi põllumajandusnõuniku Geoffrey Godley 13. jaanuari 2015. aasta vastanduv vande all antud seletus. Nimelt nähtub aretaja 6. augusti 2015. aasta seletusest, et sordi Cripps Pink puukoolidele ja puuviljakasvatajatele levitamise eesmärk oli näha, kuidas puud reageerivad muus keskkonnas kui uurimisjaam. Lisaks nähtub G. Godley seletusest, et viimane tunnistas kõnealuste asjaolude toimumise ajal kaubanduslikus hindamises osalemist, mis seisnes tootjatelt andmete kogumises „tootlikkuse, saagikuse, säilivuse, pakendamise, transpordi ja tarbijate reaktsiooni kohta seoses õuntega“.

72 Lõpetuseks olgu märgitud, et apellatsiooninõukogu istungil CPVO õunte valdkonna tehnilise eksperdi esitatud selgitustest nähtub, et kaubanduslik hindamine on õunte väljavalimisel levinud praktika. Nimelt märkis ekspert sellega seoses, et õunte väljavalimine toimub kahes etapis: esimene etapp, mis seisneb uuringute läbiviimises sortide testimiseks ja nende väljavalimiseks, ja teine etapp, mis seisneb õunapuude kaubandusliku kasutamise hindamises.

73 Neil asjaoludel järeldas apellatsiooninõukogu õigesti, et kaubanduslik hindamine ei ole võrdsustatav kaubandusliku kasutamisega ning seetõttu ei kujutanud katsete läbiviimise eesmärgil aset leidnud müük või muul viisil loovutamine enne mööndusaja algust endast asjaolu, mis oleks lõpetanud selle uudsuse.

74 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hageja tühistamistaotluse toetuseks esitatud tõendid.

75 Esimese punktina olgu märgitud, mis puutub hageja esitatud vande all antud seletusse, siis tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika põhjal peab dokumendi tõendusjõu hindamiseks kõigepealt tegema kindlaks selle sisu tõepärasuse. Seejuures tuleb eriti arvesse võtta dokumendi päritolu, koostamise asjaolusid, adressaati ja seda, kas dokumendi sisu arvestades näib see mõistlik ja usaldusväärne (vt analoogia alusel 7. juuni 2005. aasta kohtuotsus Lidl Stiftung *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – REWE-Zentral (Salvita), T-303/03, EU:T:2005:200, punktid 42 ja 43 ning seal viidatud kohtupraktika). Samuti nähtub väljakujunenud kohtupraktikast, et isegi kui seletus on antud kooskõlas alusmääruse artikli 78 lõike 1 punktiga g, saab hagejaga seotud isiku antud seletuse lugeda tõendusjõudu omavaks üksnes siis, kui seda toetavad muud tõendid (vt 21. oktoobri 2013. aasta kohtumäärus SOUTHERN SPLENDOUR, T-367/11, ei avaldata, EU:T:2013:585, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika; 13. juuli 2017. aasta kohtuotsus Boomkwekerij van Rijn-de Bruyn *vs.* CPVO – Artevos (Oksana), T-767/14, ei avaldata, EU:T:2017:494, punkt 99).

76 Käesolevas asjas tuleb esiteks märkida, et isikud, keda hageja on kutsunud vande all seletusi andma, viitavad faktilistele asjaoludele, mis leidsid aset rohkem kui 30 aastat tagasi. Teiseks ei kehtinud kõnealusel ajal Austraalias ühtegi õigusakti taimesordi õiguskaitse kohta ja seega ei olnud vande all seletusi andnud isikutel mingit teavet taimesortide ühenduse õiguskaitse registreerimisega seonduvate nõuete õiguslikust raamistikust. Kolmandaks ei toeta – vastupidi aretaja 6. augustil 2015. aastal vande all antud seletuses väljendatule – hageja esitatud vande all antud seletusi kõnealusest ajast pärinevad dokumentaalsed tõendid. Eespool punktis 75 viidatud kohtupraktikat arvestades tuleneb seega eespool tuvastatud asjaoludest, et vande all antud seletuste tõendusjõud on piiratud.

77 Teise punktina olgu märgitud, et mis puutub hageja esitatud arvetesse seoses puukoolile Olea Nurseries 1987. aastal toimunud müügiga, siis piisab, kui apellatsiooninõukogu eeskujul tõdeda, et kuigi hageja poolt haldusmenetluse käigus esitatud arved tõendavad, et puukool Olea Nurseries müüs sorti Cripps Pink, ei kujuta need endast tõendit selle kohta, et aretaja oli andnud nõusoleku selle sordi „kaubanduslikuks kasutamiseks“. Seda enam, et puukoolidele Olea Nurseries ja How Green Nursery 1985. aastal saadetud kirjadest nähtub selgesti, et aretaja pakkus neile sortide Sundowner ja Pink Lady puid juhuks, kui „[m]inisteerium soovitab nende viljelemist kaubanduslikes puuviljaaedades“, ja et ei ole esitatud ühtegi tõendit selle kohta, et kuni novembrini 1990 oleks sellist soovitust esitatud.

78 Asjaolu, et ministeerium kinnitas CPVO haldusmenetluse käigus, et tema teenistujad oli aastatel 1985–1990 „tihedalt seotud katseistandustega kaubanduslikes puuviljakasvatustes, millele ministeerium oli andnud puid ja pookematerjali“, üksnes kinnitab selle aja jooksul toimunud loovutamise eesmärki, milleks oli katsetamine. Vastupidi hageja väidetele see ei tõenda, et ministeerium oli teadlik müügist puukoolide poolt või andnud selleks nõusoleku.

79 Peale selle eristab viimati nimetatud asjaolu käesolevat juhtumit juhtumist, mille alusel tehti apellatsiooninõukogu 2. juuli 2013. aasta otsus asjas A 007/2013 seoses pirnisordiga Oksana. Nimetatud asjas näitasid tõendid, et sordi koostisosade levitamisel ei olnud jäetud tagavara ja levitamine oli kooskõlas aretaja sõnaselge kavatsusega materjali piiramatult levitada. Järelikult tuleb tagasi lükata hageja argument, mille kohaselt vaidlustatud otsus on vastuolus apellatsiooninõukogu 2. juuli 2013. aasta otsusega asjas A 007/2013 sordi Oksana kohta.

80 Kolmanda punktina olgu märgitud, et hagiavalduse punktis 44 esitatud muud tõendid on dokumendid, mis on hilisemad käesoleva kohtuasja aluseks olevatest asjaoludest, või on need dokumendid, mis sisaldavad ebamääraseid väiteid, mis ei anna alust järeldada, et sorti Cripps Pink on aretaja poolt või tema nõusolekul kolmandale isikule enne mööndusaja algust kasutamise eesmärgil müüdud või muul viisil loovutatud.

81 Selles osas tuleb märkida, et pressiteade „Puuviljakasvatajaid kutsutakse üles istutama uusi õunasorte“ kannab 8. septembri 1992. aasta kuupäeva ning selles on esitatud Lääne-Austraalia põllumajandusministri ebamäärased ja üldised väited asjaolude toimumise ajal. Isegi kui sellest pressiteatest ilmneb, et selle kuupäeva seisuga väitis minister, et õunu Pink Lady ja Sundowner „oli 1985. aastal tootjatele levitatud“, siis ei saa sellest tingimata järeldada, et tegemist oli sordi Cripps Pink kaubandusliku kasutamise eesmärgil levitamisega. Lisaks, mis puutub 1993. aastal ajakirjas Hort Science aretaja ja tema kolleegide avaldatud artiklisse, siis piisab, kui tõdeda, et see toetab aretaja väidet, et sorti Cripps Pink levitati 1986. aastal tootmisharus kaubandusliku hindamise eesmärgil. Lisaks, mis puutub F. Athertoni väitesse televisioonisaates „Tickled Pink“, mille kohaselt „on Pink Lady just astunud lavale“, siis piisab, kui märkida, et tegemist on mitmetähendusliku väitega, mis ei anna alust järeldada, et sordi Cripps Pink kaubanduslik kasutamine oli leidnud aset enne mööndusaega.

82 Seoses Austraalia parlamendi järelevalvekomisjoni aruandega olgu märgitud esiteks, et tegemist on parlamentaarse järelevalvekomisjoniga, kes menetles kõnealust küsimust mitu aastat pärast asjaolude asetleidmist, nimelt 1995. aastal. Teiseks on menetlusse astuja raportööri E. J. Charltoni poolt kontrollikomisjonis esitatud arvamus, mille kohaselt toodeti kõnealuseid õunu esimest korda kaubanduslikult 1986. või 1987. aastal, esitatud mitmetähenduslikult, mistõttu ei saa järeldada, et sorti on selle kasutamise eesmärgil müüdud või muul viisil loovutatud enne mööndusaega.

83 Neljanda punktina olgu märgitud seoses argumendiga, et ministeerium ei ole kunagi väljendanud kavatsust esitada Austraalias kaubamärgitaotlust või tugineda aretaja õigustele, et siis ei ole nimetatud asjaolu asjakohane selle kindlaksmääramisel, kas sort vastab alusmääruse artikli 10 tähenduses uudsuse tingimusele. Vastavalt sellele sättele tuleb arvesse võtta üksnes aretaja poolt või tema nõusolekul müüki või muul viisil loovutamist kolmandale isikule sordi kasutamise eesmärgil enne mööndusaega, mis lõpetab uudsuse.

84 Viienda punktina olgu märgitud seoses Tšiili tööstusomandi kohtu otsusega, millega tühistati sordi Cripps Pink õiguskaitse selles kohtus uudsuse puudumise tõttu, et ühelt poolt on alusmääruse sätetes kehtestatud taimesortide puhul üks ja ainus tööstusomandiga seotud ühenduse õiguskaitse vorm. Seetõttu ei ole CPVO ja vastavalt olukorrale liidu kohtu suhtes siduv kolmandas riigis tehtud otsus (vt analoogia alusel 23. oktoobri 2017. aasta kohtuotsus Barmenia Krankenversicherung *vs.* EUIPO (Mediline), T-810/16, ei avaldata, EU:T:2017:749, punkt 37).

85 Teiselt poolt tuleb tõdeda, et hageja mainib seda Tšiili tööstusomandi kohtu otsust üksnes hagiavalduse punkti 26 joonealuses märkuses, milles ta märgib, et „ministeerium ei ole kunagi väljendanud kavatsust esitada Austraalias kaubamärgitaotlust või tugineda aretaja õigustele“. Ta märgib eelnimetatud allmärkuses: „Viidatakse eelkõige aretaja registreeritud ülekuulamisele 17. mai 2010 Floreatis, Lääne-Austraalias […] seoses Tšiili tööstusomandi kohtu otsusega, millega tunnistati kehtetuks Tšiili registreerimistunnistus POV nr 34/95 […].“ Tšiili tööstusomandi kohtu seda otsust ei ole hagiavalduses mujal mainitud ning see ei kuulu ka hagiavalduse lisade hulka. Lisaks tuleb märkida, et hageja ei ole selle otsuse põhjal midagi järeldanud vaidlustatud otsuse kehtivuse kohta ja järelikult ei saa Üldkohus seda arvestada.

86 Seega tuleneb eespool toodud kaalutlustest, et apellatsiooninõukogu järeldas õigesti, et hageja esitatud tõendid ei näita, et sordi aretaja poolt või tema nõusolekul oli enne 29. augustit 1989 sorti kolmandale isikule kasutamise eesmärgil müüdud või muul viisil loovutatud.

87 Peale selle tuleb tagasi lükata hageja argument, mille kohaselt on vastuolu selle vahel, et ühelt poolt keskendutakse vaidlustatud otsuses küsimusele, kas hageja esitatud tõendid on piisavad tõsiste kahtluste tekitamiseks, ning teiselt poolt asjaolu vahel, et CPVO ja seejärel apellatsiooninõukogu ei ole tühistamistaotlust tagasi lükanud *ab initio*. Sellega seoses tuleb märkida, et hageja tõlgendab vaidlustatud otsust vaid osaliselt. Kuigi selles otsuses on tõendite hindamisel tõepoolest ekslikult kasutatud määruse nr 874/2009 artikli 53a sõnastuses kasutatud väljendit „tõsiseid kahtlusi“, on otsuses märgitud selgesti, et hageja ei ole esitanud tõendeid selle kohta, et aretaja poolt või tema nõusolekul on sorti kasutamise eesmärgil müüdud või muul viisil loovutatud kolmandale isikule. Lisaks ei tähenda see, et apellatsiooninõukogu otsustas menetluse lõppedes, arvestades menetlusosaliste esitatud kõiki fakte ja tõendeid, et hageja esitatud tõendid ei tekita tõsiseid kahtlusi kõnealuse taimesordi ühenduse kaitse kehtivuses, et algne otsus algatada tühistamismenetlus on ekslik. Nimelt, kui kehtetuks tunnistamise menetluse tulemusel järeldab CPVO, et tõendid ei tekita tõsiseid kahtlusi, tähendab see seda, et CPVO-l tühistamistaotluse kättesaamisel esinenud tõsised kahtlused olid hajutatud.

88 Kõike eeltoodut arvestades tuleb hageja esimene väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

2. Teine väide

89 Hageja põhjendab oma teist väidet sisuliselt sellega, et apellatsiooninõukogu rikkus alusmääruse artikli 76 nõudeid, õiguskindluse ja korrakohase õigusemõistmise põhimõtteid ning määruse nr 874/2009 artikli 50 lõiget 3.

90 Väite esimeses osas märgib ta, et apellatsiooninõukogu eksis, kui ta jättis hageja poolt tema menetluses esitatud tõendid hilinenult esitamise tõttu arvesse võtmata, ja teises väiteosas palub hageja Üldkohtul tunnistada need tõendid oma menetluses vastuvõetavaks.

a) Apellatsiooninõukogu menetluse käigus hilinenult esitatud tõendite vastuvõetavus

91 Toimikust nähtub, et hageja esitas apellatsiooninõukogu istungil uusi tõendeid. Lisaks sellele ei saanud CPVO ja menetlusse astuja ärakirja neist tõenditest kätte enne istungit, mida hageja sel istungil ka tunnistas.

92 Arvestades neid asjaolusid ja määruse nr 874/2009 artikli 53a lõiget 4, järeldas apellatsiooninõukogu, et kuna tõendite hilinenud esitamise selgitused ei ole põhjendatud või vastuvõetavad, siis tuleb need uued tõendid tunnistada vastuvõetamatuks.

93 Hageja väidab, et apellatsiooninõukogu rikkus seeläbi alusmääruse artiklit 76, õiguskindluse ja korrakohase õigusemõistmise üldpõhimõtteid ning et kohaldada oleks tulnud alusmääruse artiklit 81. Lisaks väidab hageja, et võttes arvesse käesoleva kohtuasja keerukust ja asjaolu, et hilinenult esitatud tõendid kujutavad endast asjaolu, mis on menetluse käigus muutunud, oleks apellatsiooninõukogu pidanud vastavalt määruse nr 874/2009 artikli 50 lõikele 3 määrama täiendava istungi.

94 CPVO ja menetlusse astuja vaidlevad neile argumentidele vastu.

95 Kõigepealt tuleb meelde tuletada, et vastavalt alusmääruse artiklile 76 on CPVO kohustatud tema menetluse käigus jätma tähelepanuta faktid või tõendid, mis ei ole esitatud CPVO poolt kindlaksmääratud tähtaja jooksul. Lisaks näeb määruse nr 874/2009 artikli 53a lõige 4 ette, et CPVO ei arvesta kirjalikult esitatud materjale või dokumente või nende osi, mis ei ole esitatud CPVO määratud tähtaja jooksul.

96 Seega, võttes arvesse asjaolu, et alusmäärus ja määrus nr 874/2009 sisaldavad sätteid, mis reguleerivad pärast tähtaja möödumist esitatud tõendite vastuvõetavust, tuleb tõdeda, et käesolevas kohtuasjas ei kuulu kohaldamisele alusmääruse artikkel 81, milles on nähtud ette, et kui määruses nr 874/2009 või selle määruse alusel vastuvõetud õigusaktides puuduvad menetlust reguleerivad sätted, kohaldab CPVO liikmesriikides üldiselt tunnustatud menetlusõiguse põhimõtteid, mis hageja sõnul oleks kohustanud CPVOd kohaldama neid põhimõtteid.

97 Lisaks tuleb märkida, et vastupidi hageja väidetele ei ole eespool punktis 95 nimetatud õigusnormide kohaselt apellatsiooninõukogul väljaspool tähtaega esitatud tõendite vastuvõetavuse osas kaalutlusõigust. Nagu sordiamet väidab, tuleneb nende sätete sõnastusest hoopis, et CPVO-l on keelatud võtta hilinenult esitatud faktilisi asjaolusid ja tõendeid arvesse.

98 Seda järeldust ei lükka ümber ka hageja osutatud kohtupraktika selle argumendi toetuseks, et apellatsiooninõukogu oleks pidanud võtma hilinenult esitatud tõendid vastu, kuna selle kohtupraktika kohaselt ei ole keelatud võtta arvesse täiendavaid tõendeid, mis üksnes lisanduvad määratud tähtaja jooksul esitatud tõenditele, kuna alguses esitatud tõendid ei ole asjasse puutumatud, vaid teine pool vaidlustas need väitega, et need on ebapiisavad (28. märtsi 2012. aasta kohtuotsus Rehbein *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Dias Martinho (OUTBURST), T-214/08, EU:T:2012:161, punkt 53). Nimelt piisab selles osas tõdemisest, et nimetatud kohtupraktika käsitleb seda, kuidas tuleb kohaldada ELi kaubamärkide asjades kasutamist puudutavate tõenditega seotud menetlusnorme, mille kohaselt juhul, kui vastulause esitaja ei esita tõendeid kaubamärgi kasutamise kohta määratud tähtaja jooksul, lükkab Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO) vastulause tagasi, nendel sätetel puudub aga vaste ühenduse sordikaitse valdkonnas. Seega ei saa seda kohtupraktikat käesoleval juhul analoogia alusel kohaldada.

99 Lisaks võib Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. juuni 2017. aasta määruse (EL) 2017/1001 Euroopa Liidu kaubamärgi kohta (ELT 2017, L 154, lk 1) artikli 95 lõike 2 kohaselt EUIPO mitte arvesse võtta fakte ja tõendeid, mille asjaomased pooled on esitanud hilinenult. Siiski piirdub nimetatud artikkel sellega, et võimaldab EUIPO-l jätta arvesse võtmata tõendid, mis on esitatud pärast tähtaja möödumist, samas kui alusmääruse artikkel 76 kohustab CPVOd need hilinenult esitatud tõendid tagasi lükkama.

100 Igal juhul on oluline märkida, et kuigi Euroopa Kohus on tunnustanud kaubamärkide valdkonnas hilinenult esitatud tõendite vastuvõetavuse hindamisel laia kaalutlusõigust, on ta siiski täpsustanud, et nende täiendavate tõendite võimalik arvessevõtmine ei kujuta endast mingil moel ühe või teise poole soodustamist, vaid see peab olema EUIPO kaalutluspädevuse objektiivse ja põhjendatud teostamise tulemus. Siinkohal olgu märgitud, et hilinenult esitatud tõendite arvessevõtmine võib olla põhjendatud eelkõige juhul, kui EUIPO leiab, et hilinenult esitatud tõendid võivad esiteks olla asjakohased, ja teiseks ei välista seda menetlusstaadium, mil hilinenud esitamine toimub, ega hilinenud esitamise asjaolud (vt

selle kohta 13. märtsi 2007. aasta kohtuotsus Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, punkt 44, ja 3. oktoobri 2013. aasta kohtuotsus Rintisch *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, C-120/12 P, EU:C:2013:638, punkt 38).

101 Käesoleval juhul tuleb esiteks tõdeda, et hageja esitas kõnealused tõendid apellatsiooninõukogus toimunud istungil. Nagu hageja istungil tunnistas, ei saanud CPVO ja menetlusse astuja ärakirju neist tõenditest kätte enne kohtuistungit. Teiseks nähtub toimikust, et hageja ei ole esitanud tõendite hilinenult esitamise põhjenduseks ühtegi selgitust. Mis puutub põllumajandusministri 15. jaanuari 1990. aasta kirja ning Allan Price'i ja John Patersoni vande alla antud seletustesse, siis väitis hageja, et need tõendid muutusid kättesaadavaks alles pärast apellatsiooninõukogu määratud tähtaja möödumist, nimelt pärast 7. septembrit 2017. Nagu aga apellatsiooninõukogu vaidlustatud otsuses õigesti märkis, ei näi selline selgitus olevat usutav, kuna nimetatud kirja oli varem menetluses mainitud. Mis puutub A. Price'i ja J. Patersoni vande all antud seletustesse, siis piisab tõdemisest, et need pärinevad apellatsiooninõukogu määratud tähtajale eelnenud ajast. Seoses ajakirjandusartiklitega olgu märgitud, et need oleks võinud saada varem, sest nagu hageja oma 26. septembri 2017. aasta märkustes tunnistas, on tegemist väljaannetega, mis on internetis kättesaadavad.

102 Neil asjaoludel ja võttes arvesse eespool punktis 95 nimetatud sätteid, pidi apellatsiooninõukogu kõnealused tõendid jätma tähelepanuta.

103 Seega tuleb tagasi lükata ka hageja argument, et apellatsiooninõukogu rikkus õiguskindluse ja korrakohase õigusemõistmise põhimõtteid, kui ta tunnistas kõnealused tõendid vastuvõetamatuks.

104 Lõpetuseks, mis puutub hageja argumenti, et apellatsiooninõukogu oleks pidanud määrama täiendava istungi, siis tuleb märkida, et määruse nr 874/2009 artikli 50 lõike 3 kohaselt ei võeta taotlusi täiendavate istungite korraldamiseks vastu, välja arvatud taotlused, mis põhinevad istungi ajal või pärast seda muutunud asjaoludel. Käesolevas asjas tuleb tõdeda, et ühtegi täiendava istungi korraldamise taotlust ei ole esitatud. Hageja argument tuleb seega tagasi lükata.

b) Apellatsiooninõukogu menetluse käigus esitamata jäetud tõendite vastuvõetavus Üldkohtus

105 Teise väite teises osas palub hageja, et Üldkohus tunnistaks vastuvõetavaks kolm tõendit, mida ei ole haldusmenetluses esitatud. Tegemist on 23. jaanuaril 2018 (sel ajal 90aastase) aretaja poolt allkirjastatud vande all antud seletusega, 20. jaanuaril 2018 I. H. ja M. L. Greeni (kõnealusel ajal puukooli How Green Nursery omanikud) poolt allkirjastatud vande all antud seletusega ja 8. veebruaril 2018 õunakasvataja F. Athertoni poolt allkirjastatud vande all antud seletusega.

106 CPVO ja menetlusse astuja väidavad, et need tõendid on vastuvõetamatud.

107 Sellega seoses olgu märgitud, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on Üldkohtu ülesanne hinnata apellatsiooninõukogude otsuste õiguspärasust, kontrollides nende nõukogude poolt liidu õiguse kohaldamist eelkõige neile esitatud faktiliste asjaolude alusel, kuid Üldkohus ei teosta sellist kontrolli talle esitatud uutele faktilistele asjaoludele tuginedes (vt 15. aprilli 2010. aasta kohtuotsus Schräder *vs.* CPVO, C-38/09 P, EU:C:2010:196, punkt 76 ning seal viidatud kohtupraktika, ja 13. juuli 2017. aasta kohtuotsus Oksana, T-767/14, ei avaldata, EU:T:2017:494, punkt 30 ning seal viidatud kohtupraktika). Õiguspärasuse kontrollimisel ei ole Üldkohtu ülesanne faktilisi asjaolusid esimest korda selles kohtus esitatud dokumente silmas pidades uuesti analüüsida (vt 13. juuli 2017. aasta kohtuotsus Oksana, T-767/14, ei avaldata, EU:T:2017:494, punkt 30 ning seal viidatud kohtupraktika).

108 Kuna käesoleval juhul ei esitatud tõendeid menetluses, mille tulemusel võeti vastu vaidlustatud otsus, siis tuleb need seetõttu tunnistada vastuvõetamatuks.

109 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hageja argument, mille kohaselt on apellatsiooninõukogu faktilistele asjaoludele vääralt osutanud ning tõendeid vääralt ja osaliselt hinnanud. Uue tõendi vastuvõetavus ei saa sõltuda sellest, kas konkreetse otsuse tulemus on teatavale menetlusosalisele soodne või mitte. Lisaks ei oma tähtsust asjaolu, et tegemist on täiendavate tõenditega, mis põhjendavad hageja nõuet (vt selle kohta 13. juuli 2017. aasta kohtuotsus Oksana, T-767/14, ei avaldata, EU:T:2017:494, punkt 32).

110 Lisaks, nagu CPVO õigesti märkis, ei ole hageja esitanud ühtegi selgitust, mis näitaks, et tal ei olnud võimalik saada asjaomastest asjaoludest teadlikuks varasemas staadiumis. Arvestades asjaolu, et tegemist on hageja poolt asjaomastelt isikutelt palutud kirjalike ütlustega, oleks hageja saanud neid ütlusi koguda haldusmenetluse käigus.

111 Arvestades eelnimetatud kaalutlusi ja seda, et hageja ei ole pealegi osutanud asjaolule, mis täpselt selgitaks, miks peaks Üldkohus neid tõendeid esimest korda tema menetluses esitamisest hoolimata arvesse võtma, tuleb sellest tulenevalt jätta need tõendid arvesse võtmata, ilma et oleks vaja analüüsida nende tõenduslikku jõudu (vt selle kohta 22. märtsi 2018. aasta kohtuotsus Safe Skies *vs.* EUIPO – Travel Sentry (TSA LOCK), T-60/17, ei avaldata, EU:T:2018:164, punkt 13 ning seal viidatud kohtupraktika).

112 Kõike eeltoodut arvestades tuleb teine väide tagasi lükata ja seetõttu jätta hagi tervikuna rahuldamata.

Kohtukulud

113 Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõike 1 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hageja kahjuks, tuleb kohtukulud vastavalt CPVO ja menetlusse astuja nõudele välja mõista hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kolmas koda),

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Pink Lady America LLC-lt.

Frimodt Nielsen Forrester Perillo

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 24. septembril 2019 Luxembourgis.

Kohtusekretär President
E. Coulon

i — Käesoleva otsuse eestikeelse teksti märksõnu ja punkti 18 on pärast selle elektroonilist avaldamist keeleliselt muudetud.